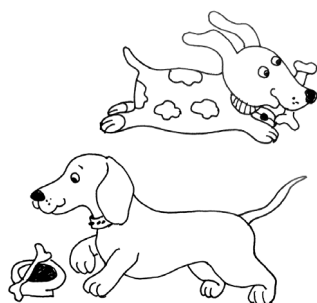

KELEMEN ATTILA

KUTYÁIM...

Végiggondolva ezt az elég népes, tarkabarka falkát, hiszen sok fajta és sok példány került a közelünkbe, vallom, amit Konrad Lorenz írt, hogy lehet kutyák nélkül élni, de nem érdemes. Úgy látszik, az életem úgy telt el, ahogy megfogadtam, életem nagyon nagy részében voltak körülöttem kutyák.

„Lehet kutya nélkül élni, de nem érdemes”

KONRAD LORENZ

■ Az eltelt huszonöt év alatt számtalan kutyaszerető emberrel ismerkedtem meg. Megadatottnak éreztem a szerencsét, hogy lássam világhiállítások büszke győzteseit, hogy tapasztaljam azt az egyedülálló érzést, amikor magányos vadászataimon kutyáim igazi társakká nőttek, akikkel beszélgetni lehet. Voltam nagy kiállítások, versenyek izguló résztvevője és a felelősség tudatában aggódó bírálója. Ezeket a gondolatokat fogalmaztam meg az 1986-ban megjelent kutyáskönyvemben. Azóta még 30 esztendő telt el, tehát a kutyás múltam immár 58 esztendőre nőtt. Azóta is kutyaszerető, kutyatartó ember vagyok, hiszen ahogy azt ennek az írásnak a mottójában idéztem, lehet kutya nélkül élni, de nem érdemes. Konrad Lorenz írta le ezt a gondolatot, és azt hiszem, ma is – nekünk, akik szeretjük a kutyákat – egyet kell értenünk vele.

Első kutyámat tízéves koromban születésnapomra kaptam, de ennek van a családban előzménye is. Édesanyám haláláig nagy kutyaszerető hírében állt, nemcsak a családban, de ismerősei körében is. A családi anekdotatárban emlékeztetett sokszor arra, valószínűleg a Márai-könyv adta az ihletet, hogy két fekete spánieljét Csutorának hívja, Csutora 1 és Csutora 2 volt a nevük. Mivel Kolozsvár 1944-es bombázása idején tilos volt kutyával lemenni az óvóhelyre, édesanyám az emeleti lakásban töltötte a bombázás óráit, egy olyan lakásban, ami elég közel esett a kolozsvári állomáshoz, ami mindig a bombázások egyik célpontja lehetett.

Születésem után nagyon zavaros volt a család helyzete, hiszen mindkét oldalról nagyszüleim kényszerlakhelyre ítéltettek, és mi is albérletekben, pincében, padláson, közös lakásokban laktunk, sőt még a marosvásárhelyi elmegyógyászat egyik ambulanciatermében is négy orvoscsalád élt együtt, ami azt jelentette, hogy nyolc felnőtt és nyolc gyerek.

Ezért kutyám először 1958-ban lett, a FÜRGE nevű kutya, amelyet akkor még nem vihettek haza. 1959 januárjában beköltözhattünk a családtól elállamosított, illetve elvett – hiszen nem volt soha államosítva – egyik lakásba, a régi Baromvásár utca 20 szám alá. Ott az első kutyánk egy Bodri nevű keverék volt. Valahonnan édesapám hozta a kötelező falumunka alkalmával, hiszen az orvosoknak kötelező volt ún. felvilágosító utakra kijárni falura. Egy ilyen útról hozott apám egy nagy termetű, óriás schnauzer méretű fekete kutyát, gyönyörű szép fényes, fekete, hullámos szőrrel. Bodrinak semmiféle előkelő származása nem volt, keverékkutya volt, de rendkívül kedves, nemcsak a családdal, hanem mindenkiel, aki akkor azon a közös udvaron lakott. Persze mindent megtett azért, hogy valamennyi adódó alkalommal elszökjön. Ez mindig egy nyakörv elvesztésével járt, hiszen a nyakörvet bárki levehelte róla. Ez a tekergőhajlam lett a veszte is, mert néhány hónap nálunklét után nemcsak a nyakörv, de Bodri sem került többé haza.

Saját kutyám, melyet '58-ban kaptam szüleimtől tízéves születésnapomra, csak '59-ben kerülhetett hozzám. Sárga, állítólag előkelő származású sima szőrű tacsó volt. Mivel húgommal rögtön a családba fogadtuk, végig Kelemen FÜRGE volt a neve, a karácsonyi, húsvéti ünneplésekkor FÜRGE is mindig kapott ajándékot, külön becsomagolva és ráírva a neve.

Ebben az időben volt egy Homoki Nagy István által rendezett film, *Cimborák a nádi szélben* címmel. Mozifilm, amit szüleim szerint mindennap könyörögtem, hogy újra és újra megnézhessek. Egy fekete cservörös tacsó, a Pletyka és egy magyar vizsla szerepeltek egy vadászheja mellett, ezért hamarosan hozzám került egy újabb kutyám is, Pajtás nevű magyar vizsla. Emlékezetem szerint 1960-ban született, és annak a híres Panninak volt a kölyke, aki édesapám jó barátjának, Osváth Attila gyógyszerésznek volt a nagyon jól betanított vadászkutyája. Panni messze földön híres volt arról, hogy milyen dolgokra képes, haza lehetett küldeni a vadásztarisznyáért, de vízben, mezőn, mindenütt nagyon jól dolgozott, emlékezetem szerint egyik olyan kutya volt akit, amelyet a legbonyolultabb feladatok megoldása közben is láttam dolgozni. Örök emlék marad számomra. Sajnos Pajtás egyéves kora körül szopornyicában elpusztult. Az egész család gyászolta. Érdekes módon a mellette élő egy és félkétéves FÜRGE nevű tacsó nem kapta el a betegséget. Abban az időben oltóanyag még nem volt, ellenszérumot nagyon nehéz lett volna szerezni, így Pajtás nagyon hamar az örök vadászmezőkön képviselte fajtáját. Pajtás különben, mivel Pannitól származott a régi Bába Károly-féle magyar vizsláknak is leszármazottja lehetett, hiszen ezek a kutyák valamikor bekerültek Marosvásárhelyre, és Osváth Attila bácsi mindig mondta, hogy a híres Bába Károly-féle magyar vizslák leszármazottja (az ő Pannija).

Ezután édesapám nagy magyar kutyafajta szeretete vezetett oda, hogy egy orvosi konferenciáról hazatérve, a vonatról leszállva egyik kezében az utazóbőröndjét hozta, a másik karjában egy fekete gombóc, a Kócos nevű első puli szukánk került a családba. Kócos annak a Tengersizem kennelnek a kutyája volt, melynek egyik alomttestvére az 1971-es vadászati világkiállításon világgőztes lett. Nagyon jó felépítésű, mai szemmel talán egy kicsit túl nagy, de rendkívül arányos, kvadratikus, rövid nagyon jó szőrzetű fekete szuka volt. Ehhez szerezte meg aztán édesapám ugyancsak a Tengersizem kennelből a Suba nevű kant. Nagyon jó házőrzők voltak.

A családban sokszor emlegettük, hogy az akkori Orvosi Akadémia elnöke látogatta meg a szüleimet egy este, és néhány fröccs után édesapám megkérdezte tőle, hogy

„professzor úr, tudja, hogy ez a két kutya miért nem tagja a Román Tudományos Akadémiának?” Nagy szemeket meresztett a professzor úr, és megkérdezte, hogy miért nem. Hát azért nem, mert nem tudnak románul, különben okosabbak, mint az akadémikusok. Vicces fenyegetéssel mondta a professzor, Ata, vigyázz, mert így az előmeneteled elég rövid lesz az egyetemi hierarchiában.

Ettől függetlenül a két puli öregkoráig élt nálunk. Kölykük sajnos soha nem lett, de nagyon jó házőrzők voltak, az idegeneket elég keményen fenyegették. Házőrző ösztönük olyanná fajult, hogy harapósak lettek, könnyen megkapták az idegenek sarkát.

A híres Jilly Bertalan-féle kennelből egy eredeti skót importból származó gordon szetter szukát a Troll di Montelepre nevezetű olasz kannal fedeztették, aki nemcsak munka-, hanem szépségkiállítás világgőztese is volt. Ebből az alomból származott Arett, egy nagyon nagy testű, de rendkívül arányos és jól dolgozó szuka. Régi vágyam volt, hogy gordon szetterem legyen, mert könyvekből sokszor olvastam, hogy ez az a szetterfajta, amely egy kicsit nyugodtabb, mint az angol vagy az ír szetter, nagyon jó a mezei és vízi munkában is, de még vércsapa munkát is sikeresen el tud végezni, hiszen kitenyésztésében valószínűleg az angol véreb is részt vett.

Az Arett nevű kölyökkutya ott nőtt az akkori kis albérleti szobánkban, ahol feleségem nagyanyjánál laktunk. Júliusban született meg Márton fiam, mikor ez a kutya négy hónapos volt, és így együtt növegettek. Arett hatéves korában, 1980-ban megnyerte a román vadászkutya-főversenyt Bukarestben. Országosan elhíresült kutya lett, aki nemcsak a munkában volt jó, akárcsak a felmenői, de összesen 18 CACIB-ot nyert, tehát szépségkiállításokon is igen eredményes volt.

Egy másik kutya, akivel szintén nyertem a román vadászkutya-bajnokságban 1982-ben és '83-ban, egy Rett nevű magyar vizsla volt, kegyelettel emlékszem rá, hisz rendkívül tehetséges, jó orrú és nagyon jó munkakutya volt. Küllemben szintén világgőztes lehetett volna, ha valaha is kiadták volna a legcsúnyább magyar vizsla címet. Nagyon erős, nagy csontozatú kutya, rendkívül jó orral, alacsony tüzött fülekkel, lebernyeges nyakkal, hátul gacsos tehénállással, világos szemekkel. Tehát minden olyan hibája megvolt, amit a fajtaleírás hibaként említhet. Ettől függetlenül nagyon jól dolgozott, így 1984-ben is országos bajnokságot nyertem vele. Ő különben néhai barátom, Hangel Marius kutyája volt; mikor látta, hogy én küllem- és munkaversenyekre járok kutyáimmal – felajánlotta egyszer, hogy próbáljam ki a Rettet, és így egymásra találtunk. Az 1984-es plovdivi Európa-vizslaversenyen a román válogatottba kerültem ezzel a kutyával is, hiszen azelőtt két évig Arett-tel voltam a román válogatott tagja; Rett annak idején Plovdivban 93 kutyából a hetedik helyen végzett, ami igen előkelő helyezés volt, ilyen nagyszámú kutya között, egy komoly Európa-versenyen.

Körülbelül ugyanakkor, a nyolcvanas évek elején került hozzám az első szálkás szőrű tacskó. A legelső, amelyet a háború után Romániába importáltak. Őt az akkori Magyar Tacskóklub elnökétől, Ruzsics Károly barátomtól kaptam, Drakula néven érkezett az országba, de barátaim tanácsára Ádáz névre kereszteltük, mert a Drakula akkor még igencsak szúrta a szemét a román hivatalosságoknak. Nem volt nagyon büszke rá Románia, hogy Drakulát éppen Vlad Ţepeşhez vezetik vissza. Ma már annál büszkébbek arra, hogy volt egy Drakulájuk. Ádáz nem hazudtolta meg a nevét, rendkívül rámenős, erőteljes kutya volt, és nagyon jó vadászkutya is lett, hiszen vaddisznóvadászaton sokat használtam. Gyönyörű szép vaddisznószerű volt, egyetlen hibája, hogy rövid szőrű maradt, kissé durvább volt a szőre, mint a sima szőrűeknek, de nem volt sem szakálla, sem bozontos szemöldöke, ami a szálkás tacskókra jellemző. Ádáz vadászkutya lett, a veszte is valószínű a hírességének volt köszönhető, hiszen beszercei vadászok kerestek meg a mezőpaniti állatorvosi rendelőben, ahol akkoriban laktunk is, és mindenképpen meg szerették volna vásárolni. A kutya telje-

sen szabad életet élt, az állatorvosi körzet, illetve lakás körül teljesen szabadon járt. Nagy kujonként a tüzelő szukákat is sorra látogatta a faluban. Elég sok tacsó jelle-
gű kutya született azután. Semmiképpen nem akartam a kutyát eladni, de a beszte-
cei vadászok látogatása után egy héttel-tíz nappal a kutya nyomtalanul eltűnt. Annyi
kellett, hogy valaki egy autót ajtját kinyissa, és abban a pillanatban akár idegenek-
hez is beült, hiszen vadászat közben számtalanszor került idegen autóba. Ez lehetett
a sorsa, hogy valahol máshol segítsen a vaddisznóvadászatban.

Aztán még egész sora volt a szálkás szőrű tacsóknak, amelyeket szintén Ruzsics
Károlytól kaptam, akkor egyszerre hármat, melyek különböző almokból származtak,
és egy tenyészcsoport létrehozása lett volna a cél. Akkor érkezett Pasa, Pici és Pocok,
mind a három vaddisznószerű, három teljesen külön egyéniség. A legjobb szőrzete
a Pasa nevű kannak volt, de ha szabad ilyent mondani egy emlékező írásban, ő volt
talán a legbutább a három közül. Gyakran mondogattam és hallottam öreg tenyész-
tőktől is, hogy a tacsókat általában az Úristen a rövid láb miatt magasabb intelli-
genciával áldotta meg, mint nagyon sok más kutyafajtát. Pasa ennek dacára a két szu-
ka mellett kissé butuskának tűnt, de igen jó vadászkutya volt ő is, akárcsak az előd-
je, Ádáz. Ez lett a veszte is, egyszer Szabéd körül hajtottunk, elengedtem a három
kutyát, Pici és Pocok visszajött, Pasa nem került elő estig. Másnap is kerestük vadász-
kollégákkal, és meg is találtuk a küzdelem nyomait viselő helyen, a hóban (ötcentis
hó esett azelőtt két-három nappal), a friss hóban ott voltak a farkasnyomok, néhány
csomó szőr és a véres hó árulkodott, hogy mi is lehetett Pasa vége. Pici és Pocok ha-
zakerültek. Ők is teljesen külön egyéniségek voltak. Pocok volt talán az ötvenéves
kutya életem egyik legokosabb kutyája. Tökéletesen értette az emberi beszédet,
mert olyan dolgokat tudott beszélgetés közben leereagálni, ami azt bizonyította szá-
momra, hogy nagyon sok emberi szót megértett. Ma is fájó emlék, hogy miután Ame-
rikába költöztem 1988-ban, Pocok – úgy szoktam mondani, hogy – elbujdosott. Vala-
hogy megszökött otthonról, és többet nem került elő. A Pici nevű szuka még sokáig
élt édesapáméknál, és több almot is lehozott. A szőrzete puha volt ugyan, de egy na-
gyon rámenős, nagyon fogós, nagyon erős csontozatú és jól használható vadászku-
tya volt.

Akkor már megérkezett Németországból a teljesen felnőttként vásárolt fekete
cservörös Amigo von Sternbush. Ő Németországban betanított kutya volt, a vaddisznó
munkától a vízből való apportírozásig mindent tudott, és nagyon jó vércsapázó
kutya is volt. 1985-ben Amigóval a Kolozsvár melletti Gyaluban rendezett vérebver-
senyen országos első díjat nyertünk. Ő is tovább öregbítette a már országosan elég-
gé ismert Von Jägerbart-kennel hírnevét (a vadászszakáll kennelel, ami az én szakál-
lamra utalt). Nagyon sok jó szőrzetű kutyát örökölt, sokat is használtuk fedezetés-
re, sok szukához jutott, és azt hiszem, hogy az utóbbi idők szálkás szőrű tacsó ered-
ményeit az egyik, aki megalapozta, az Amigo von Sternbush német import volt.

Ugyanebben az időben a tacsók mellett Magyarországról ajándékba kaptam egy
berni pásztorkutyát; mint minden svájci pásztorkutya, gyönyörű trikolór színű volt.
Fekete alap, fehér és tűzvörös jegyek. Nagyon szép kutya volt Misi. A nevét Bogdán
Imre barátom adta, aki elhozta a magyarországi Rózsahegyi kennelel. A nyakán volt
egy nyílhegy alakú fehér foltocska, és ezért nevezte el Nyilas Misinek. Sokáig volt
nagyon jó házőrző kutyánk és egy jól kiképzett munkakutya, sok mindent tudott.
Amerikába költözésem után későbbi feleségemhez, Melindához került. Sokan meg-
csodálták a szépségét, mert masszív, nagy, erőteljes kutya volt, a fajta szépségét min-
den tekintetben magán hordozta.

Utána három évet Amerikában éltem ('88 decemberében távoztam végleg Romá-
niából). Ott is hamar kitudódott, hogy küllembíró vagyok kutyaversenyeken. Talál-
koztam az Amerikai Kennel Klub néhány képviselőjével, és Tucker Johnson, akinek

éppen a négyesfogatával dolgoztam, arra kért, hogy a Jack nevű magyar vizsláját egy mezei versenyre készítsem fel. Vizsgáljon le, és így tenyészthetővé váljon. Jack akkor hároméves volt, aránylag finom csontozatú, kicsit az amerikai kutyákra emlékeztető, szerintem túl finom alkatú kutya. Az első két-három hétben semmit nem értem el vele. Az alapvezényszavakra sem sikerült megtanítani. Próbáltam „sit down” és más angol jelszavakat, de semmire sem reagált. Különben szelíd volt és igen jó orrú. Egyszer kint voltam a mezőn a kutyával, mellettem ott segédkezett egy springer spániel is, és Jackre ráordítottam, hogy: „ülj le már, a fene egyen meg!”, amire a kutya rögtön lecsapta a hátsó felét, s ült. Úgy nézett rám, mintha értett volna valamit. Hát persze, az idegenbe szakadt magyar könnyen kezd magában különböző szép meséket gyártani a magyarságról. Én is úgy gondoltam, hogy a kutya magyarul megértett. Próbáltam a többi jelszavakat, „feküdj”, azt is végrehajtotta, és csodálkoztam, hogy ezeket a vezényszavakat honnan tudja, hacsak nem a magyar vér, a magyar eredet ütközött ki belőle. Megkérdeztem a tulajdonost, hogy honnan van ez a kutya, és kiderült, hogy egy Denis Börzsön nevű tenyésztőtől származott, aki minden kutyájának az alapvezényszavakat magyarul tanította meg.

Egyszer fácáncsirkékért ment Tucker, mert a területén gyakran engedett ki fácánokat, és rendezett társas vadászatokat, ami többé-kevésbé a szociális érintkezés egyik formája volt. Denis Börzsön, kicsi, sűrű ember, odajött hozzám, bemutatkozott, hogy: Kelemen Atilla, ő pedig bemutatkozott, hogy: Burján Dénes. Így rögtön kiderült, hogy honnan tud Jack magyarul.

Hazajöve Amerikából, első kutyánk a Baka nevű magyar agár volt, egy érdekes egyéniség. Valamikor pályán futott, igen eredményesen. Kissé angol agaras volt, azért is volt olyan gyors. Sok versenyt nyert, aztán a versenypályán megsérült, összetört a feje, a hátsó lába, elegánsan, öregurasan sántított. Különben igen-igen intelligens volt. A Ménteleptől kb. egy km-re laktunk, ő azt végigbaktatta, forgalmas útkereszteződéseken is átkelt, és meglátogatta kutyaszíve választottját, egy keverék kutyahölgyet a Méntelepen. Amikor megunta az otlétet, haza is jött egyedül. Eléggé öntörvényű volt, de ez az agarakra különben is jellemző.

Penny (Penelope) golden retriever volt. A legjobb, legszebb, legalkalmazkodóbb kutyáink egyike. Gyönyörű külleme, örök vidám természete mindig emlékezetes marad. A fajtaleírás, mely az angol fajták esetében elég szűkszavú, rögzíti, hogy „arckifejezése vidám kell hogy legyen”. Ezt a felhőtlen vidámságot hozta közénk Penny azokban az években, amíg velünk lehetett.

Feleségemnek akkor már volt a már említett Amigótól származó Igor nevezetű, szintén fekete-cservörös, kiállításokon nagyon sok díjat nyerő, szálkás szőrű kan tacskója. Igor annak dacára, hogy kimondottan családban felnőtt kutya volt, mégis harapós lett, illetve aki neki nem tetszett, azt megpróbálta megbüntetni. Nagyon sok jó kölyke lett.

Kiállításról, éppen Moszkvából került hozzánk egy másik agár, a Pille névre keresztelt whippet. Pillének apja is, anyja is világgyőztes volt, tiszta fehér, igen jó formákkal. Nagyon sokat nyert, pedig szívből utálta a kiállításokat. Méretben és anatómiájában rendkívül jó küllemű volt. Igazán megszerettük Pillén keresztül a whippetet, és ha családi kutya kellene nekem, nagyon gondolkoznék, hogy ne éppen egy whippet legyen, amelyet magunk mellett tartanánk.

Két szálkás tacskó is került hozzánk egymás után, az egyik a Rézi nevű szuka, ugyanattól a Ruzsics Károlytól. Magyarországon született Théba Rézi, hiszen a Théba Kennelből származott, kicsit túl könnyű, túl filigrán volt, óriási temperamentummal, nagyon jó szőrrel, és nagyon hamar megszokta azt, hogy új helyen van. Kilovagolás esetén kilométereket tudott a lovak mögött ügetni. Jó mozgású, jó felépítésű szálkás szőrű tacskó szuka volt.

Őt egy Frédi nevű kan követte. Frédi rendkívül kedves volt, és a szálkás szőrű tacsókó minden jó tulajdonságát egyesítette, de kétéves korában nyomtalanul eltűnt.

Akéla nevű alaszakai malamut kutyánk egy furcsa adósság fejében került hozzánk. Miután néhai barátunk, Cseke Tibor, akinek már tetemes összegű tartozása volt ki nem fizetett állatorvosi gyógyszerek miatt, úgy gondolta, hogy ezzel a kutyával fogja törleszteni részben az adósságot. Sosem gondoltam arra, hogy alaszakai malamutot tartsak, ettől függetlenül Akéla felnőtt a családban, szép kutya lett, de az alaszakai malamut kialakulását okoltam, hogy ő is olyan korlátolt volt, mint az összes ilyen jellegű kutyák. Én azzal magyaráztam, hogy a malamutok, huskyk szocializációja a sok-sok generáción keresztül abból állt, hogy egy egyméteres láncon kikötve ültek a hóban, amikor éppen nem voltak munkára fogva.

Őt követte Kalandor. Pogány Gábor Benő és Mikó Dianna, akik Európa- és világgyőztes erdélyi kopókat tenyésztettek, egy időben a magyar agár tenyésztésével is megpróbálkoztak. Ott született nálunk a Kalandor (kezdetben Ata) névre keresztelt, fekete-fehér jegyes magyar agár. Teljesen a feleségemhez kötődött, annyira, hogy a fürdőszobába is nehéz volt bemenni tőle, hiszen ott is vele szeretett volna lenni. Nagyon kemény házőrző kutya lett, sajnos ő is harapóssá vált, és ez lett a veszte is, mivel szabadon járt, csúfos véget ért szegény. (A falu végén lakó kutyák sorsa és végzete ez.)

Az egyik szobrász barátomnak annyira tetszett, és Kalandor is érdekes módon elfogadta őt, hogy szobrot készített róla, két példányban van itt a bejárati lépcső két oldalán.

Egy erdélyi kopó is került hozzánk. Egy híres magyarországi tenyésztőtől, egy nagyváradi tulajdonoson keresztül kötött ki végül nálunk. Sajnos lelkileg sérült volt, nagyon rossz körülmények között nőtt fel. Nálunk nagyon kedves házi kutya lett belőle, jó házőrző és szép. Mosolygott, ha valaki hozzászólt, annyira örvendett minden szép emberi szónak (ez valószínűleg a rossz szocializáció eredménye volt). A szép szót „meghálálva” kimondottan mosolygott. Ezt néha félre is értették, azt hitték, hogy vicсорít. Tizennégy éves koráig élt nálunk.

A Tigris és Puma két ír farkasagár volt. Tigris csodálatos kutya volt, nagy, jó csontozatú, holland kannak és magyarországi szukának volt a kölyke. Sokszor nyertünk vele kiállítást. Elég volt, ha az udvaron feküdt, biztos senki nem mert bejönni az udvarba, hiszen a majdnem százkilós kutya olyan tekintélyt parancsoló jelenség volt. Már csak ha felállt, még ugatnia sem kellett, mindenki megrettent tőle, holott az óriási fizikai erőre képes testben egy nagyon szelíd, galamblelkű kutya lakozott. Neki szereztünk egy Puma nevű társat, egy fahéjszínű szukát egy magyar tenyésztőtől, a Magyar Ebtenyésztők elnöke, Koros Bandi segítségével kaptuk. Szép két kutya volt, nagy udvart igénylő, de rendkívül reprezentatív állat. Nem is csoda, ha ezek a hatalmas kutyák a brit szigetetről kiirtották a farkast. Aki csak látott életében ír farkasagárt, az el tudja róla képzelni, hogy akár egy farkassal is sikeresen megvívjon.

Figura nevű szálkás szőrű tacskónk a következő a tacsókók sorában. Az elmúlt negyven évben többé-kevésbé mindig volt szálkás szőrű tacskónk. Ez a legutolsó, illetve utolsó előtti, aki most is itt fekszik mellettem, most már 11 éves. Sokféle lovas és kutyás meghívásunkra általában ha külföldre hívtak, azért mentünk autóval, mert Figura is mindenhova velünk utazott. Nemcsak nagy egyéniség, de érdekes módon nem tartja kutyának magát. Néha, mikor a kutyatársaság fegyelmezésre szorult, és elkiáltottam magam, hogy „kutyák, kifelé!”, ő félrenézett, tudtunkra adva ezzel, hogy ez a rendcsinálás csak a „kutyákra” vonatkozik, de nem rá. Mulatságos látni, hogy ez a kis kutya egyéniségével hogyan nő a többiek fölé. A legcsodálatosabban alkalmazkodó kutya, igazi jó társ lett belőle. Azt szoktuk mondani, hogy Figura mindent megért, mindent le tud kommunikálni. Már előre rettegünk, hogy mi történik majd, ha nem lesz a Figura velünk.

Most három körülbelül egyidős kutyánk van, Figura, a Bence nevű magyar vizslánk, aki származásában igen előkelő ősökre tekint vissza, hiszen a valamikori világgyőztes Máta-kutyák, a Farkasházi Miklós kutyái is benne vannak a negyedik-ötödik generációban. Bence egy erőteljes, kemény magyar vizsla, nem igazán a mai trendeket követi. Ő az az igazi kutya, aki úgy tudta hozni a lőtt rókát, hogy a 8-10 kilós róka meg sem kottyant neki. Amellett jó házörző kutya, és minden tekintetben csak díszére válik a magyar vizslának.

A hármast kiegészíti az Ami nevű (Amáliából rövidített), hannoveri véreb szulánk, ő is 11 éves már, német, illetve szlovák eredetű kutya, ő is a családi kutyáink egyike most. Ahogy öregedett, egyre féltékenyebb lett a feleségemre, és úgy gondolta, hogy élete megkeserítője éppen a szálkás szőrű tacskó, Figura. Vérbosszút esküdött ellene, aminek a következménye az lett, hogy már körülbelül négy éve nem lehet együtt tartani őket, hiszen Ami élete értelme ma éppen az, hogy valahogy Figurától megszabadítsa a családot. Ez nehézségeket okoz, hiszen mikor az egyik az udvaron van, a másiknak bent kell lennie; de mindhárom kutyánk olyan kedves, hogy egyikre sem tud az ember igazán haragudni. Figura és Ami szukák, Bence a kan, ő ettől a viszálytól igazi férfimódrá távol tartja magát.

Emellett volt Aminak egy csodálatosan szép, Brill névre keresztelt kölyke, sajnos hároméves korában mérgezés miatt elpusztult. Brill is érdekes módon maradt meg nekünk, hiszen kilenc kölyök született. Mivel decemberi kölykök voltak, itt nőttek bent a konyhában. Brill 3-4 hetes korában kiválasztotta a feleségemet gazdának, és mindenhova követte, ezért őt nem adtuk oda senkinek. Nagyon sajnálom mai napig is, hogy már nincs közöttünk.

A legutóbb hozzánk került kutya Fanni, egy Lokodi Zsolték által tenyésztett szálkás szőrű tacskó. Anyai ágon benne van az Igor nevű kutyánk, az apja pedig a két évvel ezelőtti brazil világgyőztes. Ez igen előkelő származás. Nagyon kommunikatív, nőies kis kutya, mindenfélét megtanult itt Figura mellett, és most ketten azok, akik legtöbbet vannak velünk. Fanni is, mivel a 24 órából 24-et van a feleségemmel, sok mindent tud, és ma már ő is olyan szinten kezdi az emberi beszédet megérteni, hogy néha egészen mulatságos események történnek Fanni és Figura körül.

Ezek lettek volna nagyjából azok a kutyák, amelyek ilyen vagy olyan nyomot hagytak az életemben. Végiggondolva ezt az elég népes, tarkabarka falkát, hiszen sok fajta és sok példány került a közelünkbe, vallom, amit Konrad Lorenz írt, hogy lehet kutyák nélkül élni, de nem érdemes.

Úgy látszik, az életem úgy telt el, ahogy megfogadtam, életem nagyon nagy részében voltak körülöttem kutyák. Valóban nagyon színessé és sokkal kellemesebbé tették az életemet. Merem remélni, hogy néhány kutyánknak is boldogabb élete volt mellettünk.

Tartoztam nekik ezzel a vallomással.